

Invitació a la reflexió artística personal, motivada, com incentiu, per l'escrit del Dr. Pericot.

Aquell art més progressiu i nou és el que està relacionat amb l'esperit investigador i la creativitat. En aquest sentit parlar de creativitat és, com en l'àmbit científic, fer nous descobriments i/o noves aplicacions de les tècniques assolides. Però l'art, com a creació pot respondre a tants estímuls, a tantes causes, que la millor interpretació és aquella que deriva del misteri, qui sap si de l'inconscient, un revulsiu difícil d'esbrinar en les seves causes i epistemologia. Però el fet és que sovint ens sacseja i pot arribar a colpir en allò més profund, amb la qual cosa, encara avui, mostra amb plena vigència, una realitat fefaent.

L'anàlisi pot arribar a esbrinar moltes causes, i avui són molts els recursos i procediments d'aplicació per interpretar. Però és admirable l'anàlisi comparativa feta per diferents individus que arriben a solucions molt diferents, perquè l'observació atenta de l'art no és unívoca sinó plural, i una mateixa realitat artística, observada com a objecte, pot despertar reaccions diverses i, jo diria, que aquí rau precisament la seva riquesa, per no dir, la seva grandesa.

Tot això, dit així en abstracte, no especifica, en la seva universalitat, l'impacte que pugui tenir en la societat actual, però és que la interpretació també evoluciona. Per exemple "*Hi ha un Beethoven únic, universal i objectiu, però diferent en cada època*" de manera que interpretacions musicals esplèndides d'una determinada època del passat esdevenen caduques i potser amanerades en el present.

Tal vegada sigui acomodatíci dir que el gran art és *un autèntic misteri*. Però allà rau la suggestió, en la impossibilitat de penetrar-lo, d'arribar a sentir el vertigen de l'abisme. Aquesta mateixa impossibilitat ens el fa més gran i ens fascina: diguem-li *Rembrand, Brahms* o –perquè no?– *Joan Vinyoli*. El missatge de l'art es transforma però, bé que de vegades ho sembli, l'art profund no pot morir. No serà l'art de l'època de Hegel, és cert, però, això sí, pot evolucionar i anar vers camins insospitats, com a veritable creació, per molt que semblin increïbles. Finalment, "*les avantguardes esdevindran acadèmia*" i seguirà el curs de la història.

(Vull agrair al Dr. Pericot l'oportunitat que ens dóna amb les seves propostes de fer una reflexió, des de cada angle, de l'esperit que ens alimenta. Cal dir que és un tema tan immens que hauria de portar-nos a tot un debat i arribar a una filosofia de l'art, encara que cada isme tingui la seva).

Respecte a la segona pregunta fóra bo que la nostra Acadèmia, en la seva diversitat, a més d'ésser un punt periòdic de trobada, pogués ser un fòrum de discussió estètica i de difusió de les idees en les diferents especialitats que ens

representen. M'adhereixo a les encertades propostes que fa el Dr. Pericot i crec en la necessitat de mostrar-nos més actius.

Carles Guinovart i Rubiella, 19 de març de
2012